

Konklusion

Artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der ikke giver den ret, ved hvilken en forbruger har anlagt et individuelt søgsmål med henblik på, at det fastslås, at et vilkår i en kontrakt, der binder forbrugeren til en erhvervsdrivende, er urimeligt, mulighed for så længe den finder det nyttigt af egen drift at vedtage foreløbige forholdsregler i afventning af, at der afsiges endelig dom i et verserende kollektivt søgsmål, hvis afgørelse kan lægges til grund for det individuelle søgsmål, når sådanne forholdsregler er nødvendige for at sikre den fulde virkning af den retlige afgørelse, som træffes om eksistensen af de rettigheder, som forbrugeren har gjort krav på i henhold til direktiv 93/13.

⁽¹⁾ EUT C 46 af 9.2.2015.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 10. november 2016 — Signum Alfa Sped Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn)

(Sag C-446/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — skatter og afgifter — merværdiafgift — direktiv 2006/112/EF — ret til fradrag — afslag — udstederen af fakturaen betragtes ikke som den faktiske leverandør af de fakturerede tjenesteydelser — forpligtelse til kontroller, der påhviler den afgiftspligtige person)

(2017/C 063/07)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Signum Alfa Sped Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Konklusion

Bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at de er til hinder for en national praksis, hvorefter skatteforvaltningen giver en afgiftspligtig person afslag på fradrag for den merværdiafgift, som skyldes eller er erlagt for ydelser, der er leveret til ham, på grund af det usandsynlige indhold af fakturaerne for disse ydelser, idet udstederen heraf ikke kan være den faktiske leverandør af tjenesteydelserne, med mindre det på grundlag af objektive forhold og uden at det hermed kræves af den afgiftspligtige person, at denne foretager kontroller, som ikke påhviler den pågældende, godtgøres, at denne afgiftspligtige person vidste eller burde have vidst, at den nævnte levering var led i merværdiafgiftssvig, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

⁽¹⁾ EUT C 381 af 16.11.2015.